

[Arne Melchior]

Imidlertid må det være muligt i en svær situation og over for et vanskeligt lovforslag at vente med at tage stilling, indtil en række spørgsmål er besvaret, og indtil det har vist sig, om der under forhandlinger mellem partierne – i udvalget eller uden for udvalget – kommer andre gode og forhåbentlig også for fru Elisabeth Arnold og hendes parti acceptable løsninger frem. Sådan skal det forstås.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Fru Elisabeth Arnold for en kort bemærkning, og derefter regner jeg med at give ordet til justitsministeren.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Først til fru Dorte Bennedsen: Jeg kan genkende nogle af de beskrevne bestemmelser i det svenske amnestiforslag, men jeg vil blot fremhæve, at det jo var i forbindelse med generelle ændringer af udlændingeloven og af asylsøgers forhold i Sverige, at denne generelle amnesti blev udstedt.

Når vi engang med tiden kommer frem til en ændring af den danske udlændingelov, tror jeg da også, at vi bliver nødt til at foretage en tilsvarende gennemgang af de asylsøgere, der er i systemet på det pågældende tidspunkt, og vi bliver formentlig også nødt til at lave en ordning, hvor folk får frit lejde, eller hvor der bliver lavet særforanstaltninger for de personer, der har haft deres ansøgninger i systemet i en vis tid på andre forudsætninger, end der gælder fra da af. Det er naturligvis i forbindelse med sådan nogle ændringer, at man skal foretage helt generelle amnestier, så det tror jeg, vi skal kigge på i en senere fase og ikke i den nuværende situation, hvor der faktisk ikke er nogen konkrete ændringer af udlændingeloven i gang.

Dernæst vil jeg sige til hr. Arne Melchior, at den vinkel på sagen, som hr. Arne Melchior rejste – at ministeren befries for et ansvar, og at ministeren burde sende Det Radikale Venstre en stor buket blomster – er der også andre, der har præsenteret os for. Dertil vil jeg godt sige, at for Det Radikale Venstre er det vigtigste, at denne sag bliver løst og de pågældende personer ikke udsættes for risiko. Hvis sagen kan løses på en anden måde end ved at gennemføre dette lovforslag, så venter jeg da spændt på justitsministerens svar. Det vil være helt fint.

På den anden side vil jeg også godt sige, at så afstumpet er vi altså ikke blevet endnu i Det Radikale Venstre, at vi siger: Lad nu bare ministeren løbe linen ud og lad ham sende disse statsløse palæstinensere tilbage til Libanon og så se, om ikke der skulle være nogen af dem, der blev slået ihjel, for så er det hans ansvar. Så afstumpede er vi ikke blevet.

Justitsministeren (Engell):

I formiddags havde jeg lejlighed til at kommentere en del af de synspunkter, som fremkom i debatten, men der har jo i løbet af de seneste timer været yderligere en række indlæg, der er blevet stillet en række yderligere spørgsmål, og der er kommet en række kommentarer, som jeg gerne vil kommentere.

For det første var både fru Marianne Jelved og fru Mimi Jakobsen inde på spørgsmålet om hele handlingsforløbet og tidsforbruget i forbindelse med behandlingen af disse sager. Det har været gjort gældende, også i enkelte aviser, at den lange sagsbehandlingstid skulle være begrundet i for få ressourcer – det var hr. Arne Melchior, der sagde det, i øvrigt på en måde, som jeg ikke synes var særlig pæn – eller i langsommelighed i øvrigt hos udlændingemyndighederne.

Dertil vil jeg gerne sige, ingen af delene er rigtig, men jeg synes, spørgsmålet er så vigtigt, at jeg vil benytte lejligheden til i hovedtræk at gennemgå – jeg kan jo under det efterfølgende forløb i Folketingets Retsudvalg redegøre mere detaljeret for det – hvad der har været tidslinien i forbindelse med behandlingen af disse sager.

Forholdet er jo, at Direktoratet for Udlændinge i efteråret 1989 tog den hidtidige praksis op til overvejelse og indhentede fornyede baggrundsoplysninger. Det var jo netop med udgangspunkt i en situation, hvor de statsløse palæstinensere igennem en lang periode havde fået deres sager behandlet på en anden måde end andre, fordi der nærmest var automatik i godkendelsen, og hvor man måtte skønne, at der i forbindelse med en række af ansøgningerne nu fremkom oplysninger, der mere hvilede på den generelle situation i området og ikke så meget på konkrete forhold, at der var baggrund for at tage praksis op til overvejelse. I december 1989 meddelte Direktoratet så afslag i en række sager, og de afslag blev påklaget til